

Contra les violències masclistes, educació afectiva-sexual ja!

Aquest estiu condemnàvem amb ràbia i tristor les violacions que van tenir lloc durant les festes del nostre barri. Eren dies d'alegria, diversió i comunitat per a moltes, però per a quatre de les nostres veïnes es van convertir en vides truncades per una de les formes de violència masclista més cruels i inhumanes.

Veïnes i veïns de Gràcia: la violència masclista no és d'altres espais i d'altres temps. Des de les violències més invisibles fins a la cultura de la violació, a les dones del barri ens acompanyen cada dia, com una ombra imperceptible però implacable. També a Gràcia, als nostres carrers, a les nostres cases. Amb formes subtils i invisibles, com l'humor sexista dels xats, la publicitat cosificadora de les pantalles o la invisibilització i el menysteniment de les nostres accions. Però moltes de les nostres veïnes són també víctimes de formes explícites de violència. En un sol any, a Gràcia, des d'octubre del 2018 fins a l'octubre de 2019, hem tingut constància de 185 casos de violència en l'àmbit de la llar, dels quals 120 van ser etiquetats com a violència de gènere i 65 de violència domèstica. I sabem que en aquests moments, des de l'oficina d'atenció a la víctima de la comissaria dels mossos, al districte de Gràcia s'està fent el seguiment a 127 expedients, 110 dels quals tenen ordres de protecció vigents. La violència masclista, dèiem, no és d'altres espais i d'altres temps, també és aquí, cada dia, entre nosaltres.

Aquestes són les xifres enregistrades del que passa dins les llars. Però hauríem de sumar-hi les xifres silenciades per la por: la por a què no ens creguin, la por a entrar en un via crucis burocràtic humiliant i sense sortida, la por a la revenja masclista. Més xifres que se sumen a d'altres xifres esfereïdores, com les que ens diuen que al nostre país es produeix una denúncia per violació cada cinc hores. I una denúncia per violació cada cinc hores, veïnes i veïns de Gràcia, no són anècdotes i casos aïllats, sinó el fruit monstruós de pautes i comportaments recurrents que estructurin la part més fosca de la nostra societat. Vivim en una ciutat, uns carrers, un barri... construïts amb patrons de masculinitat que conceben els nostres cossos com a objectes sexuals i que es creuen amb el dret d'increpar-los, maltractar-los i d'apropiar-se'ls fins arribar, en casos extrems, a violar-los i matar-los.

Ho sabem, ho veiem i ho sentim: la violència masclista és un problema estructural aquí i ara, i davant d'un problema estructural, exigim solucions estructurals. Volem mesures profundes i immediates per començar a desmuntar aquesta cultura masclista patriarcal que ens cosifica i ens maltracta i que s'acarnissa sense pietat amb les dones més vulnerables com són les migrades, les que tenen diversitats funcionals, les que pateixen pobresa extrema o les persones LGTBIQ+. Per això reclamem urgentment al Govern de la Generalitat, al Departament d'Educació i a totes les administracions que abordin de forma directa, valenta i imminent aquesta xacra social introduint a totes les escoles l'educació afectiva-sexual com a eix curricular d'infantil a secundària. Necessitem acompanyar els nostres infants i adolescents en la construcció d'una identitat de gènere i una sexualitat lliures de violències. Sabem que l'educació és l'eina més potent i transformadora d'una societat i ja no volem invocar-la amb paraules buides. Volem materialitzar-la amb fets. Volem subvertir els mandats de la masculinitat autosuficient, agressiva i dominadora amb nous models de masculinitat que desterrin fora de la nostra cultura el machito, el mirón, el tocón, el puter, el maltractador, el violador i tants d'altres tipus infames, tots ells expressions extremes del patriarcat. I perquè això passi l'educació afectiva-sexual ha d'entrar a les aules amb empenta, amb voluntat política i amb finançament, per obrir la vida de les nostres criatures a nous mons possibles, on els cossos i els desitjos siguin actes de llibertat i no pas eines de dominació. Ja n'hi ha prou d'invocar l'educació amb paraules. El que volem ara són fets. Contra les violències masclistes, educació afectiva-sexual ja!

Coordinadora de Comissions de Gènere, Coeducació i Feminismes de les Escoles Públiques de Gràcia
Gràcia, 15 de novembre de 2019